

Δεν χρειάζεται να ανατρέξει κανείς στην Ιστορία της Ευρωπαϊκής Ένωσης για να καταλάβει ποιος είναι ο ρόλος της ενάντια στους εργαζόμενους. Αρκεί να ρίξει μία ματιά στην τρέχουσα επικαιρότητα για να συνειδητοποιήσει τι επιδιώκει αυτό το μόρφωμα, το οποίο μας το παρουσιάζουν ως τη μεγάλη ευρωπαϊκή οικογένεια.

Από τη μία μεριά οι θεσμοί, δηλαδή ουσιαστικά η Ευρωπαϊκή Ένωση, ζητούν **ξεπούλημα των ενεργειακών πηγών** της χώρας. Σε αντίθετη περίπτωση δεν θα προχωρήσει η αξιολόγηση και άρα δεν θα πάρουμε **δανεικά για να ξεπληρώσουμε προηγούμενα δανεικά** και πάει λέγοντας. Με τον ίδιο τρόπο ζητούσαν την παραχώρηση σε συγκεκριμένα χέρια του **φιλέτου του παλαιού αεροδρομίου στο Ελληνικό** για να κλείσει η προηγούμενη αξιολόγηση.

Το ξεπούλημα των **λιγνιτικών και υδροηλεκτρικών μονάδων** έρχεται να προστεθεί στα ήδη παραχωρημένα **περιφερειακά αεροδρόμια, τους ελληνικούς σιδηρόδρομους, τις τηλεπικοινωνίες**. Και έπεται συνέχεια. Δεν χρειάζονται βαθυστόχαστες αναλύσεις για να καταλάβει κανείς ότι εδώ δεν μιλάμε για επενδύσεις, οι οποίες θα δημιουργούσαν θέσεις εργασίας και δυνητικά θα συνέβαλλαν στην πολυπόθητη ανάπτυξη (έστω και με κεφαλαιοκρατικούς όρους). Πρόκειται για καθαρό **πλιάτσικο** που στερεί από τη χώρα πολύτιμους πόρους.

Από την άλλη μεριά, ο Γερμανός υπουργός Οικονομικών με δηλώσεις του ζητά όπως τα νέα μέτρα εξόντωσης του ελληνικού λαού τύχουν της **έγκρισης και της αντιπολίτευσης** (έχει γίνει ξανά πριν από πέντε χρόνια). Με λίγα λόγια, **όποια και να είναι η ετυμηγορία του ελληνικού λαού η πορεία δεν αλλάζει**. Υποτίθεται όμως ότι ο λαός δεν καλείται να επιλέξει πρόσωπα, αλλά να εκλέξει κυβέρνηση που θα εφαρμόσει συγκεκριμένες πολιτικές. Ουσιαστικά δηλαδή **καταργείται και αυτή η έννοια της αστικής δημοκρατίας**.

Πλέον δεν χρειάζονται προσχήματα όταν κινδυνεύει η κερδοφορία του κεφαλαίου. Και επειδή είναι βέβαια προφανές ότι τέτοιες πολιτικές δεν μπορούν να δικαιολογηθούν με ορθολογικούς όρους, επιστρατεύονται γενικόλογες και κούφιες διακηρύξεις περί βελτίωσης της ανταγωνιστικότητας και ανάγκης μεταρρυθμίσεων για να φτάσει (να τη πάλι η επικαιρότητα) ο πρόεδρος του Eurogroup στο σημείο να επικαλείται ανερυθρίαστα τον υποτιθέμενο **«άσωτο βίο»** των κατοίκων του ευρωπαϊκού Νότου, δηλώσεις δηλαδή που είναι συνδυασμός **ρατσισμού, έλλειψης επιχειρημάτων και εξευτελισμού της πολιτικής**.

Ομως το μενού της αξιολόγησης δεν περιλαμβάνει μόνο ξεπούλημα δημόσιας περιουσίας, αλλά και **νέες περικοπές για εργαζόμενους και συνταξιούχους** και κατάργηση εργασιακών δικαιωμάτων που έρχονται να επιβαρύνουν μια κοινωνία με τεράστια ανεργία, μισθούς πείνας, πολύ μεγάλο ποσοστό ελαστικών (βλέπε δουλικών) σχέσεων εργασίας, με σημαντικότερη μερίδα του πληθυσμού κάτω από τα όρια της φτώχειας και με τους νέους να επιλέγουν τον δρόμο της **μετανάστευσης**.

Αυτή λοιπόν είναι η ευημερία και η αλληλεγγύη που προπαγάνδιζαν πριν από 60 χρόνια όταν υπογράφηκε η

Συνθήκη της Ρώμης, μαζί με το δήθεν τέλος των πολέμων στην ευρωπαϊκή ήπειρο και την ενίσχυση της δημοκρατίας.

Ούτε όμως οι πόλεμοι σταμάτησαν (η Ευρωπαϊκή Ένωση συμμετέχει ενεργά σε ιμπεριαλιστικούς πολέμους στο έδαφός της και έξω απ' αυτό, με αποτέλεσμα την απώλεια εκατοντάδων χιλιάδων ανθρωπίνων ζωών και τη δημιουργία τεράστιου κύματος προσφύγων) αλλά ακόμα και η ίδια η αστική δημοκρατία διακωμωδείται με τον διακοσμητικό ρόλο του Ευρωκοινοβουλίου όσο και με την παρουσία όλων αυτών των μεγαλόσχημων αντιπαθητικών τύπων που εκτελούν συγκεκριμένες εντολές των πολυεθνικών και των τραπεζών και οι οποίοι δεν έχουν βέβαια καμία λαϊκή νομιμοποίηση.

Τώρα πλέον είναι ξεκάθαρο ότι **αλλαγή πολιτικής μέσα στο πλαίσιο της Ε.Ε. είναι αδύνατη**. Οτι τα Μνημόνια είναι συνώνυμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Οτι η μόνη πολιτική εντός της Ε.Ε. είναι η βάρβαρη εφαρμογή των πιο ακραίων νεοφιλελεύθερων πολιτικών για το ξεπέρασμα της καπιταλιστικής κρίσης σε βάρος των λαών.

Το κύμα δυσαρέσκειας και αντίθεσης στην Ε.Ε. συνεχώς μεγαλώνει, αν δεν είναι ήδη πλειοψηφικό. **Είναι ώρα να τεθεί πλέον ξεκάθαρα το αίτημα της σύγκρουσης και αποδέσμευσης. Ενός άλλου δρόμου που δεν έχει τίποτε κοινό με τα διάφορα ευρωσκεπτικιστικά ακροδεξιά μορφώματα που εκπροσωπούν ισχυρά τμήματα της ευρωπαϊκής αστικής τάξης και που θα θέσει άμεσα τα θέματα της διαγραφής του χρέους, την εθνικοποίηση του τραπεζικού συστήματος και την αλλαγή του παραγωγικού μοντέλου της χώρας προς όφελος των λαϊκών στρωμάτων.**

* Μέλος της Πρωτοβουλίας Αποδέσμευσης από την Ε.Ε. «Διεξόδος»

efsyn.gr